

Naissoturi

Näin hänet ensikerran Viipurissa. Siinä hän seiso Aleksanterinkadun varrella erään liiketalon portailla. Näin hänet sittemmin kahvilassa ja tänään taas askenmainitulla vartiopaikalla. Heti ensi silmäyksellä miellyin häneen. Hänen uusimallinen housupukunsa — punakaartilaisen puku — näytti somalta. Se ikäänkuin sanoi: Olen vanhan porvarivallan hameista ja kinttujen pieksäjistä vapautunut Uuden Suomen vapaa nainen, joka en sortoa siedä. — Siinä hän seiso suorana, ryhdikkäänä ja reippaana kivääriinsä nojautuneena. Hänen kauneilta säännöllisiltä soikulaiskasvoiltaan kuvastui tyyneus ja päättäväisyys. Tyynesti ja ujostelematta tähystelivät siniset silmät vartioaluetta. Noista silmistä kuvastui sielullinen kauneus, joka yhdessä raikkaan aamuilman kanssa vaikutti sivukulkijaan rauhallisen tyynnyttävästi. Noilta kasvoilta voi silmänräpäyksessä lukea: Köyhälistön vapaustaistelu on minulle rakkain. Vallankumous on minun sulhoni. Sille tahdon itseni uhrata, sitä rakastan, köyhälistön vapaustaisteluun tahdon ottaa osaa.

Vaistomaisesti kosketti käteni hattuni reunaa. Tulin siten tehneeksi hänelle, Suomen köyhälistöluokan tyttäreille, äänettömän tervehdyksen, hänelle tulevan sukupolven sankarilliselle äidille. Sydämeni syvimmästä toivon hänelle menestystä, omaa sulhoa, omaa kotia. Sellaiselle naiselle voi uskoa Suomen tulevaisuuden luomisen. Ennenkaikkea toivon

voittoa köyhälistön vapautustaistelulle, jonka voittoonviemiseksi tuo nuori nainen on vihkiytynyt. —

Astelen vitkalleen katua. Huomasin yleisön utelioiden katseiden kiintyvän naissoturiin. Hän itse ei kiinnittänyt niihin mitään huomiota. Hän vain tyynesti silmäili vartioaluettaan. Ehkäpä ajatuksensa askartelivat laajemmilla aloilla, köyhälistön luokkataistelunäyttämöllä. Ehkäpä paloi mielessä päästä taistelun tuoksinaan — antamaan kaikkensa, henkensäkin, suuren asian puolesta. — — —

Ollappa kaikki, jokaikinen, köyhälistöluokan solu saman taisteluinnon elähtytämä. — Silloin olisi jo valkokaarti lyöty, sen pakenevan armeijan jätteet harhailisivat Pohjanmaan tasangoilla, sen veriset kenraalit ja muut telottajat luikkisivat muiden maiden murhamarkkinoille.

Tuohon tapaan mietiksin, astellessani päivän työhön.

Siinäpä sipsutteli kadulla yläluokan nainen, pää pystyssä, kaula kenossa. Hän oli pukeutunut monenlaisiin hepeniin. Koppavana, mistään välittämättömänä sipsutteli hän eteenpäin harsojen, pitsien ja hienojen hameenhelmojen kahistessa. Hyvin kehittyneet sirot sääret pistivät silmään hienon hienojen silkki-sukkiensa verhoista. Siinä vaelsi ruumiillistunut porvarinaišihanne, jonka laiskottelun puolesta yläluokan nuoret herrat taistelivat. Tuo nainen varmaan kaikesta ulkokullaisuudestaan huolimatta toivoi valkoisten voittoa,

saadakseen jatkaa laiskotteluun, nautintoaan ja mahdollisen voiton jälkeen astella yhä koppavammin riistäjien asevoimien turvaamana. — Hänen mieleensä ei kai johtunut, että tuo köyhälistön punainen soturityttö seisoi yön vartioimassa hänenkin turvallisuuttaan.

Näin hänet jälkeinpäin kahvilassa — sotilaspuvussaan. Nyt liikkui hän ketterästi, nauroi ja rupatteli siskojensa parissa. Poissa oli nyt tuo ylevä katse ja kasvoilla ilmehti naisellinen lempeys.

Enemmän ihailin häntä, naisoturia, siinä katuvartiotoimessa. Kahvilassa oli hän vain nainen, tuhansien siskojensa kaltainen. Mutta vartiopalveluksessa oli hän naissoturi, Suomen amatööri, joka ei vihollista pelkää, vaan on valmis millä hetkellä tahansa taisteluun, sankarilliseen puolustussotaan.

Tänään kuulin tamperelaisten urhojen, parrakasten miesten kertovan: Tampereen punaiset

naissoturit taistelivat pelkäämättä. Moni heistä saavutti sankarikuoleman. Silloinkuin pelkurimiehet piiloutuivat, antautuvat taistelutta tai lammaslauman tavoin pakenivat, silloin nainen asettui kylmäverisesti taisteluasentoon puolustamaan kotejaan, puolustamaan köyhälistön oikeuksia, joita kaikkia julma vihollinen raivoisasti raateli.

Ikuinen muisto urhoollisille Suomen kansanvallan naissotureille, amatsooneille. Te ette ole vuodattaneet sydänvertanne turhaan, te ette suotta seisot vartiopalveluksessa. Te muodostatte sen aatteellisen kantaäidin, josta on syntyvä ja versova sellainen voima, joka ennemmin tai myöhemmin kukistaa kapitalismin hirmuvallan. Näen jo tuon uuden Suomen lujat yhteispiirteet. Sitä rakennetaan parhaillaan. On lohduttavaa nähdä, että Suomen kansan nainen on mukana tässä historiallisessa suurtyössä.

Nostan hattuani Suomen amatsooneille.

Onni Virtolainen.